

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. JMK 116895/2017, sp. zn. S-JMK 106205/2017/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 73 A 51/2017 - 41,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 73 A 51/2017 - 41, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. JMK 116895/2017, sp. zn. S-JMK 106205/2017/OD/VW a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22. 5. 2017, č. j. ODSČ-90381/15-69, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24.456 Kč, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017, č. j. ODSČ-90381/15-69 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), rozhodl, že se žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, reg. zn. X, dopustil ve dnech 12. 1. 2014 a 23. 4. 2014 správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v obou případech v neoprávněném zastavení, tedy v porušení povinnosti podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Dále správní orgán prvního stupně zastavil řízení o tomtéž správním deliktu, kterého se měl žalobce dopustit dne 23. 1. 2014.

[2] O odvolání žalobce rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 73 A 51/2017 - 41 (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud shledal nedůvodnou námitku žalobce týkající se prekluze odpovědnosti za činy spáchané stěžovatelem. Dospěl k závěru, že na tyto správní delikty spáchané stěžovatelem bylo nutno aplikovat s ohledem na přechodné ustanovení obsažené v § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), promlčecí dobu stanovenou v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu účinném do 30. 6. 2017. Odpovědnost žalobce za správní delikty tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán prvního stupně nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o nich dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byly spáchány. Krajský soud uzavřel, že správní orgán prvního stupně v tomto případě rozhodl o správních deliktech v zákonem stanovené lhůtě, a tudíž odpovědnost žalobce za spáchané správní delikty nezanikla.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani žádné z dalších uplatněných žalobních námitek. V nich žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, podle jakého znění zákona o silničním provozu správní orgány rozhodovaly a proč aplikovaly na daný případ právní úpravu, která se na něj nevztahuje; že se jednalo o nezákonné uložení pokuty, jejíž způsob výměry nebyl dostatečně odůvodněn; že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí vadami výroků, jelikož nelze subsumovat spáchané skutky pod určitou skutkovou podstatu z důvodu nedostatečného popisu skutků a rovněž, že absentuje uvedení ustanovení, podle kterých v dané věci správní orgány rozhodovaly; že nebylo dostatečně určeno místo spáchání přestupku ze dne 24. 3. 2014; že správní orgány překročily pravomoc v podobě závazného určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení; že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nezkoumaly, zda nastala dopravní nehoda jako následek správních deliktů a také pro chybějící definici zastavení a pro nedostatečné posouzení naplnění materiální stránky správních deliktů. Žalobce též namítal, že správní orgány neprokázaly, že jeho vozidlo stálo na chodníku, a také vytýkal neurčitost právní úpravy, na jejímž základě

pokračování

správní orgány rozhodovaly o spáchaných skutcích. Krajský soud konečně nesouhlasil ani s žalobcem namítanou protiústavností § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

III.

[6] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností. Navrhoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel předně namítl nezákonnost uložené pokuty a nepřezkoumatelnost její výměry pro nezohlednění kritérií podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu či § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“). Správní orgán přihlédl při stanovování výše sankce pouze k tomu, že vůči jednomu skutku bylo řízení zastaveno a k souběhu zbylých dvou správních deliktů, dalšími kritérii pro stanovení výše uložené sankce se již nezabýval.

[8] Podle stěžovatelova mínění krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se dostatečného popisu skutků ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel zdůraznil, že popis skutku neslouží pouze k zajištění jeho nezaměnitelnosti s jiným skutkem, ale rovněž musí umožnit jeho subsumpci pod určitou skutkovou podstatu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně taktéž chybí uvedení ustanovení, podle kterého bylo řízení ohledně jednoho ze správních deliktů zastaveno.

[9] Napadený rozsudek považoval stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud nezohlednil při svém rozhodování judikaturu, na niž stěžovatel v žalobě odkazoval.

[10] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel vznesl námitku prekluze odpovědnosti za přestupky. Namítal, že v jeho případě měla být použita právní úprava prekluze obsažená v zákoně č. 200/1990 Sb., podle níž by jeho odpovědnost za skutky již zanikla. Namítal též, že nebylo možné užít zákon o silničním provozu ve znění účinném do 7. 11. 2014, jelikož ten neobsahoval lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla, kterou je fyzická osoba nepodnikající.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tuto považuje za nedůvodnou. V dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, již lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený

rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[16] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vykazují uvedený nedostatek zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[17] Shora popsaným kritériím napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Již prostá skutečnost, že stěžovatel se závěry obsaženými v napadeném rozsudku polemizuje, svědčí o tom, že nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů napadený rozsudek netrpí.

[18] Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že nezohlednil v napadeném rozsudku judikaturu, o kterou stěžovatel opíral svoji argumentaci, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně měl krajský soud žalobní námitky vypořádat, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Lze tudíž uzavřít, že napadený rozsudek vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nevykazuje. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[19] Nejvyšší správní soud se následně zabýval spornou otázkou prekluze odpovědnosti za předmětné protiprávní činy, neboť v případě důvodnosti uvedené námitky by musel bez dalšího učinit závěr o nemožnosti postihu stěžovatele za správní delikty podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném před 1. 7. 2017.

pokračování

[20] Stěžovatel považoval posuzované skutky za prekludované z důvodu uplynutí promlčecí doby stanovené v zákoně č. 200/1990 Sb. Ten byl od 1. 7. 2017 zrušen a nahrazen zákonem o přestupcích, který je pro něj v tomto směru příznivější, jelikož úprava zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu účinného do 7. 11. 2014 (tj. v době spáchání správních deliktů) neobsahuje lhůtu pro projednání správního deliktu spáchaného provozovatelem vozidla, kterým je fyzická osoba nepodnikající. Uvedené stěžovatelově námitce o prekluzi správních deliktů musel kasační soud z dále uvedených důvodů přisvědčit.

[21] Otázkou prekluze odpovědnosti za spáchání správního deliktu se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svých rozsudcích ze dne 28. 8. 2020, č. j. 4 As 43/2020 - 42 a 21. 9. 2020, č. j. 4 As 260/2018 - 39. Závěry v nich uvedené k otázce prekluze jsou plně použitelné i v projednávané věci, a proto kasační soud neshledal důvod se od nich nyní odchýlit.

[22] Jak již uvedeno výše, krajský soud ve věci prekluze odpovědnosti za činy spáchané stěžovatelem dospěl k závěru, že na správní delikty spáchané stěžovatelem bylo nutno aplikovat s ohledem na přechodné ustanovení v § 112 odst. 2 zákona o přestupcích promlčecí dobu stanovenou v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu účinném do 30. 6. 2017.

[23] Ústavní soud však ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, dospěl k závěru, že přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění jeho předchozího nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod, a proto jej zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo 21. 7. 2020.

[24] V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 odkázal Ústavní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je přitom celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Dále Ústavní soud poukázal na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, podle kterého úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Přechodné ustanovení obsažené v § 112 odst. 2 větě první zákona o přestupcích, které přikazovalo užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o přestupcích i na činy spáchané před jeho účinností shledal rozporným s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a proto je zrušil. Nelze mít tudíž pochybnosti o tom, že i aplikace zbytku § 112 odst. 2 zákona o přestupcích může vést ke zhoršení postavení pachatele, neboť k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde i tehdy, byl-li pachatel potrestán za spáchání správního deliktu (nyní přestupku)

přesto, že by odpovědnost za něj podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o něm, tedy že by správní delikt za užití nové právní úpravy byl již prekludován a nová právní úprava obsažená v zákoně o přestupcích posuzovaná jako celek by tak nesporně byla pro pachatele příznivější než předchozí zákon.

[25] K takové situaci došlo i v posuzované věci, ve které byly projednávány správní delikty provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Odpovědnost pachatele za tyto správní delikty podle uvedeného znění zákona o silničním provozu zanikla, jestliže o nich příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o nich dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byly spáchány, jak vyplývá z ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

[26] V dané věci se správní orgán prvního stupně dozvěděl o správních deliktech dne 14. 5. 2014 a 24. 3. 2014 z oznámení přestupků vozidlem Volkswagen, reg. zn. X a příkaz č. j. ODSČ-90381/15-37 (dále jen „příkaz“), kterým zahájil řízení o uvedených správních deliktech, doručil stěžovateli k rukám jeho zástupce ve stanovené dvouleté lhůtě dne 24. 6. 2015. Je tedy zřejmé, že podle předchozí právní úpravy § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném před 1. 7. 2017 k prekluzi odpovědnosti za správní delikty nedošlo.

[27] Ode dne 1. 7. 2017 je nutné předmětné skutky považovat za přestupky (viz § 112 odst. 1 zákona o přestupcích) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. Tato novela zákona o silničním provozu navazovala na zákon o přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dnem 1. 7. 2017. Podle jeho § 30 písm. a) činí promlčecí doba jeden rok a podle písmena b) téhož ustanovení 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč. Při určení výše pokuty za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, avšak pokuta nepřevyší 10.000 Kč, jak vyplývá z odstavce čtvrtého téhož ustanovení. Promlčecí doba u přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je tedy roční a podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Její běh se podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, od něhož počíná běžet nová promlčecí doba. V posuzované věci však bylo řízení o správních deliktech provozovatele vozidla zahájeno zasláním příkazu, který byl doručen stěžovateli dne 24. 6. 2015, tedy až po uplynutí roční promlčecí doby počítané ode dne následujícího po dni spáchání správních deliktů, k čemuž mělo dojít ve dnech 12. 1. 2014 a 24. 3. 2014. Roční promlčecí doba, po kterou nová právní úprava umožňuje postihnout pachatele za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017, tedy v nyní posuzované věci marně uplynula ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[28] Je nepochybné, že nová právní úprava promlčecí doby obsažená v zákoně o přestupcích je z hlediska celkového výsledku pro stěžovatele příznivější než předchozí úprava zániku odpovědnosti za správní delikt zakotvená v zákoně o silničním provozu

pokračování

účinném před 1. 7. 2017. Za použití současných pravidel jsou totiž posuzované protiprávní činy prekludovány. Proto s ohledem na zásadu zakotvenou v čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod a v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle níž se odpovědnost za přestupek či správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době jeho spáchání nebo podle pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější, jejíž aplikaci již v důsledku zrušujícího nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 nebrání původní znění věty druhé § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, je možné učinit závěr o zániku odpovědnosti stěžovatele za předmětné skutky v důsledku uplynutí promlčecí doby.

[29] Žalovaný i krajský soud byli v době svého rozhodování vázáni původním zněním § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích, a proto jim nelze vytýkat, že u stěžovatele shledali možnost postihu za správní delikty provozovatele vozidla. Nicméně s ohledem na pozdější zrušení tohoto ustanovení, z něho vyplývající zánik odpovědnosti stěžovatele za protiprávní činy a nutnost přihlédnout i v řízení o kasační stížnosti k této nové skutečnosti, byť se jedná o prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž se při soudním přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, a ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98), shledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nezákonným. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[30] S ohledem na výše uvedenou skutečnost, která brání dalšímu vedení řízení o přestupcích vůči stěžovateli, se Nejvyšší správní soud dále nezabýval jeho zbylými kasačními námitkami. S ohledem na nemožnost jeho postihu za uvedené přestupky (dříve správní delikty) to totiž bylo bezpředmětné.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek. Jelikož by krajský soud v novém řízení nemohl učinit nic jiného, než zrušit obě rozhodnutí správních orgánů, zrušil kasační soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně i rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému.

[32] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti, a to podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel jako v řízení úspěšný účastník má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[33] Stěžovateli předně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Celkem tedy 8.000 Kč.

[34] Dále náhrada nákladů řízení představuje odměnu za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby po 3.100 Kč, tj. 12.400 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu

žaloby, replice k vyjádření žalovaného ze dne 27. 8. 2019, doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 12. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za každý z těchto úkonů v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 4 x 300 Kč, tj. 1.200 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku této daně ve výši 2.856 Kč (tj. 21 % z částky 13.600 Kč).

[35] Celkovou částku ve výši 24.456 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele v přiměřené lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu